

ANDREA M. GUASTELLA

Tanec s ohněm

Erotický román

*Tanec
s ohňom*

Andrea M. Guastella

Text © by Andrea M. Guastella, 2023

Text *Ricardo* © by Momo12, 2023

Translation © by Andrea M. Guastella, 2023

Audio cover *Ricardo* © by Vincent Pierre, 2023

Cover design © by Livia Tvrdoňová, 2023

ISBN: 978-80-570-4812-1

*Volné pokračovanie románu Tanec s klavírom,
príbeh Arianny a neskrotnej tanečnice Lily*

Venujem mojej Livi

Prolog

Leto v Bolgheri, o tri roky neskôr

Arianna

Do opálenej tváre mi fúkal horúci slaný vzduch, ktorý ma nepríjemne štípal na vysušených perách. Morský vietor sa do mňa opieral zakaždým, keď som sa prechádzala pri západe slnka po pobreží Bolgheri. Bol neľútostný k mojej hebkej pokožke, ale aj k statočne odolávajúcim omietkam Maurovho domu, ktoré bolo treba každý rok bezodkladne renovovať.

Život s Maurom a roztomilou Aurorou, ktorá mi dvojnásobne nahradila naše dieťa, o ktoré sme pred tromi rokmi v prvom trimestri prišli, mi vyplňal prázdnotu a naplňal ma radosťou a rodinným zázemím, po akom som vždy túžila.

Po mojom poslednom vystúpení na koncerte samotného klavírneho majstra Micheleho Asturiasa do nás cestou späť nešťastne vrazilo auto idúce nepovolenou rýchlosťou. Žiadna z nás netušila, čo sa vtedy presne stalo a odkiaľ sa tie oslepujúce svetlá približujúce sa ukrutnou rýchlosťou zjavili. Zboku? Spredu? My sme nedali prednosť alebo to auto nedalo prednosť nám?

Stalo sa... S následkami, pri ktorých sa napriek všetkému musíme poďakovať za nadľudské šťastie, ktoré sa nás všetky v tú noc statočne držalo zubami-nechtami.

Pred rokmi som sa však cítila ako tie zvlhnuté omietky...

Unavená z neprestajne narážajúceho morského vetra, obitá tvrdými skúškami života a tvrdým pádom na zem zobudená z ríše neistoty a mäťúcich záverov. Niekedy som premýšľala, či som pre Maura skôr príťažou ako každoročná oprava domu na pobreží alebo som mu do života priniesla viac radosti namiesto trápenia, ktorým v živote predou mnou musel ako osamotený otec statočne prejsť.

Pichľavé bodanie v hrudníku vrážajúce až do môjho srdca, keď sa loď pohla na more z Neapolského prístavu, mi naháňa zimomriavky ešte aj v dnešnom sparnom počasí. Piesok pod nohami ma stále hrial, hoci sa slnko už takmer celé schovalo za horizont. Ten pocit prázdnoty, keď sa jeho nehybná postava hľadiaca mojím smerom zmenšovala so vzdáľujúcim sa prístavom, ma v spánku prenasleduje aj po troch rokoch. Vtedy som ešte neverila, že by sa to mohlo skončiť takto... Maurova zarastená tvár klesajúca k zemi až na kolenná.

Neverila som, že by tam skutočne mohol stáť a nenávisťne hľadiet, ako ma loď berie na široké more, späť do útulného domčeku na pobreží v Bolgheri.

Ten pohľad diabla v očiach... Ten výstrel...

Vietor z prístavu odľúkol pach smrti tak rýchlo, ako sme sa odplavili preč. Ďaleko. Do bezpečia...

Nebola by som verila, že sa mi život otočí za posledných pár hodín tak závratne.

Striasla som sa napriek letnej horúčave a odhalené plecia som si pošúchala oboma rukami. Zhlboka som sa nadýchla vône leta a každým pórom na tvári som nasávala posledné dopadajúce teplé lúče slnka.

Usmiala som sa.

Všetko je presne tak, ako mi môj osud v tomto živote predurčil.
Opatrne som si priložila dlaň na brucho, zatvorila som oči a zhlboka som sa nadýchla.

Som tu. Cítim ťa. A už sa na teba nesmierne tešíme, *piccola...*

*„Sú chvíle, keď všetkému rozumieme,
a sú chvíle, keď musíme iba veriť,
že sa veci dejú z nejakého dôvodu.“*

Anonym

Leto v Bolgheri, pred tromi rokmi

Arianna

Vkladala som si tanečné topánky na opätku do tašky a v mysli som si ešte raz prehrávala videoklip, ktorý uzrelo niekoľkotisícové publikum. Len podaktorí si spojili nevinnú žienku vznášajúcu sa na vode hneď vedľa bravúrneho klaviristu s mojou tvárou.

Tentoraz sa z toho nevyvlečiem tak ľahko. Budem musieť vyjsť s pravdou von a vedome tak ohrozím Micheleho poctivo strážené súkromie.

„Ako je možné, že si sa zjavila na približne stopalcovej mega-obrazovke nad pódium, a to po boku toho ukrutne sexi chlapa?!“

Prišlo na moje obavy hneď v aute, ktorým nás Lucia viezla z najúžasnejšieho vystúpenia, aké sme kedy mali možnosť odtančovať. Lucia sa nedala odbiť a huncútsky sa škerila do spätného zrkadielka uprostred.

„Áno, tak to by aj mňa zaujímalo!“ ozvala sa Lily, ktorá sa ku mne zvrtila a vyzerala nadmieru vzrušená, že konečne niekto nadhodil práve túto – najčerstvejšiu tému večera.

„Nás všetky!“ bez menšieho zaváhania sa súhlasne pridali ostatné dievčatá.

Ach, a je to tu! Naozaj už z celej tej utajenej romance medzi mnou a Michelem Asturiasom nevyviaznem.

Skôr ako som sa stihla vôbec nadýchnuť, v priebehu jednej sekundy výrazne namalované črty Lilinej tváre obeleli. A nielen jej. Len čo som bleskurýchlo rozšírila svoj obzor, tváre dievčat ožiaril ten istý odtieň ostrého bledého svetla. Nastal prudký náraz...

Nič viac ako pomiešané fádne farby pred očami si nepamätám. Oslepujúce svetlo, tma, zase to svetlo, tma, niečo sa mi mihlo pred očami a... tma.

Prebudila som sa až v miestnosti s bielymi stenami, chrómovými doplnkami a so snehobielymi obliečkami, ktoré pokrývali celé moje telo. Bola som v nemocnici.

Pred očami sa mi vynárali tie bodavé svetlá, ktoré mi oslepovali zrak zvnútra. *Dostávam sa do neba? Zomieram?* Len na to som sa dokázala cez strašnú bolesť hlavy sústrediť. Do miestnosti pribehlo zopár postáv v rovnako oslepujúcej až žiarivej bielej. Niečo sa ma pýtali. Nič som však nepočula. Postavy boli rozmazané ako rozplývajúca sa hmla. V miestnosti bolo chladno. Chcela som si pritiahnúť prikrývku vyššie ku krku, no keď som sa na ňu pozrela, nebeskú bielu špinila krikľavo červená škvrna. Krv sa roztáhovala pomalým tempom do strán a moje ruky, ktoré siahli po prikrývke, boli rovnako červené. Postavy mi niečo vraveli, ale ja som ich stále nepočula. Ticho. Nič, len to hlasité šušťivé ticho prepichujúce ušné bubienky. Žiadalo sa mi z plného hrdla zakričať. Skúsila som to raz, dva razy...

Z mojich úst sa však nevydral ani hlások. Odnieiaľ ku mne začal doliehať niečí hlas. Veľmi príjemný hlas a znel čoraz jasnejšie, hlasnejšie. *Ari! Ari! Hej!* Na tretie rázne slovo som zrazu otvorila oči a prvýkrát som uvidela obraz pred sebou zreteľne. *Mauro?*

„Si v poriadku? Kričala si zo sna...“

V mozgu sa mi spájali všetky bunkové prepojenia do jedného, kým som bola schopná akejkol'vek reakcie – na moje končatiny ešte stále doliehala spánková paralýza.

Mauro sklonil hlavu s hlasným povzdychom. „Zase tá nočná mora?“

Niekde pri dverách izby som začula nejaký pohyb, čo odtrhlo Maurovu pozornosť od mojej spotenej tváre. Nemusela som sa otočiť, aby som vedela, že vo dverách stojí vystrašená Aurora. Nebolo to totižto prvýkrát, čo som sa budila zo spánku s krikom. Odkedy som po tej nehode prišla o Maurovo dieťa, i keď len v ranom štádiu, takýto nepokojný až desivý spánok ma sprevádzal dost často.

Aurore sme o mojom tehotenstve nepovedali. Nenaskytla sa ani vhodná príležitosť. Osudným sa nám stala cesta z onoho vystúpenia.

○ svoje tajomstvo sme sa s malým dievčatkom, ktoré už raz v živote stratilo toho najbližšieho človeka sveta, nechceli ani nemohli deliť. Toto bremeno som dusila hlboko v sebe a Mauro tiež. Niekedy treba nasledovať pravidlo *čo oči nevidia, srdce nebolí*. U detí to platí dvojnásobne. Ľudia druhých vidia s úsmevom na tvári, a pritom im ani len vo sne nenapadne, aké víchrice a ničivé búrky sa vnútri premelú zakaždým, keď si kúsok z vás spomenie na ten druhý, ktorý ste nenávratne stratili. Vraví sa, že aj nenarodené dieťa v tele matky zanechá svoju nepatrnú DNA navždy. Z tohto pohľadu tak úplne svoje dieťa nestratíme, nie? Zanechá nám niečo zo seba a pomieša svoje gény s novým, silnejším plodom, vďaka ktorému sa nakoniec tou vysnívanou matkou stanete. V ten správny čas. Pretože to duše detí si vyberajú svoje matky.

Po pár minútach som už plne vnímala dobre známu spáľňu, v ktorej sme s Maurom trávili najkrajšie spoločné noci, a šum skorých ranných vln doliehajúcich do miestnosti od okna. Pohládila som ho po dokonale oholenej tvári a na líce som mu vtisla jeden hlasný bozk. Vstala som z postele, a hoci Aurora stískala svojho plyšového zajka béžovej farby, vzala som ju tuho do náručia a zodvihla do výšky.

„Všetko je v poriadku, zlatičko. Ako vždy ma ten strapatý bubák opäť trochu postrašil v sne.“ Usmiala som sa na jej anjelskú tváričku, ktorá ma hypnotizovala.

„Ale už je fuč! Tvoj *papà* ho odplašil tak rýýýchlo,“ ubezpečila som ju, zatočiac sa s ňou dookola, „ako sa my vrátíme do prístavu!“

Mauro sa spokojne pousmial a vstal, aby nás obe mohol tuho objat’.

„Arianna má pravdu, Aurora. Keď hrozno u Tuminovcov dozreje, ani sa nenazdáš a budeme naspäť.“ Zablýskal sa mi s rešpektom do očí a potom stážka vyslovil: „Je čas íst... Lod’ sa chystá vyplávať.“

Ranný úsvit ukázal prvé lúče letného svetla, keď sa rybárska loď pohla vpred. Aurora si chcela právom užiť posledné letné prázdniny pred tým, ako sa jej v septembri začne škola. Rástla nám pred očami. Za posledný rok som sa s ňou zblížila viac ako s ktorýmkoľvek členom vlastnej pokrvnej rodiny. Po tom, čo som úspešne zvládla aj poslednú skúšku na preslávenej univerzite v Siene, prenechala som svoj strešný byt v nájme mladším študentom. Cesta z Bolgheri mi síce neumožňovala naše každodenné tanečné tréningy, ale i tak

som sa za posledný rok zúčastnila na niekoľkých tanečných akciách s mojimi dievčatami. Neskôr, po tej nehode, som sa stiahla do Maurovho a Aurorinho objatia na krok od raja, ďaleko od všetkého.

Ich každodenná veselá spoločnosť a podpora mojej oddanej sesternice Maddaleny, od ktorej ma delili iba ich bujné vinice talianskeho bordeaux Tuminovcov, ma po všetkých útrapách skladali trpezlivo po lupienkoch znovu do rozkvitnutej ruže.

Nie div, že som sa napriek včasnému potratu po nehode stala beztak matkou. Matkou Aurory, ktorá sa, naopak, mne stala dcérou. V septembri sa jej začínal prvý školský rok a ona nás uprosila, aby mohla stráviť posledné leto so sesternicinou dcérou Vittoriou na opačnej strane viníc. Mrzelo ma, že ju tak dlho neuvidím. Hoci som vedela, že v lepších rukách ako v Maddaleniných hádam ani nemôže byť. O domček sa postarali Maurovi svokrovci, ktorým ešte stále patrí a ktorí si náhradnú matku láskavej Aurory a takisto náhradu za svoju nebohú dcéru zo srdca úprimne obľúbili. Tak ako aj ja ich.

Cítili to. Ja som to cítila. A v tom bola naša rodinná harmónia v domčeku na pobreží.

Rybárska loď vyplávala.

Zakolísala som sa na rozkývanej palubnej podlahe a jednou rukou som pevne uchopila železnú obrubu lode, pretože tou druhou som zo všetkých síl mávala našej Aurore, až kým sa jej chudučká postavička nedala prirovnať k veľkosti poskakujúceho mravčeka. Niekoľkodňová plavba s posádkou svalnatých zarastených chlapov z rybolovu by mala stačiť na poriadne bohatý úlovok ešte pred tým, ako zakotvíme v Neapolskom zálive. Pre posádku boli zabezpečené skromné apartmány neďaleko prístavu. Vedela som, že cesta

s Maurom bude pre mňa do istej miery oslobodzujúca, no rovnako dobre som vedela, že ťažká, poctivá práca rybárov nepočká. Po troch dňoch plavby, počas ktorých si s Maurom budeme robiť ustavičnú spoločnosť, si budem musieť zvyknúť i na častú samotu, kým chlapi budú na mori celý mesiac zásobovať neapolský trh rybami podľa dohody. Spoločnosť si budem musieť nájsť v úzkych kamenných uličkách či na rušných trhoch presláveného Neapola.

Ešteže sa do apartmánu oproti nám po pár dňoch nastáhuje moja Lily! Pár dní pred plavbou mi zatelefonovala, že jej Henriettin čerstvý manžel Paolo ponúkol prácu v centre Neapola. Ako rodený Neapolčan mal vplyv nielen na dobré známosti, zdá sa. Jeho bohatý otecko to bravúrne dokázal približne päťstočlennému svadobnému obecenstvu, keď svojho syna a atraktívnu blond nevestu prekvapil vystúpením samotného klavírneho majstra Európy. A neprekvapil len ich. Celkom detailne si na ten večer vo vírivke s Michele pamätám.

Dlhé, mierne vypadané vlasy mi rozfúkal voňavý vietor sviežeho mora, ktorý nám najbližšie tri dni bude robiť únavnú spoločnosť spolu s trepotajúcimi sa rybami.

Mauro vyliezol z podpalubia, kde sa Frank, kanadský prístahovalec, ktorý žil so svojou talianskou manželkou a s dvoma deťmi neďaleko nášho domčeka v zátok, sympatický Alessio s netradične svetlými vlasmi a Raffaele, obrovský, statný chlap, ktorý bol z posádky najstarší, spoločne ukladali do miniatúrnych kajút na prvý spánok na lodi. Dnes v noci mal službu Mauro a ja som sa rozhodla robiť mu vítanú spoločnosť. Nočné preteky o najhlasnejšie hurónske chrápanie troch zarastených svalnáčov som sa rozhodla čo najviac oddialiť.

Júlové noci boli teplé aj na širokom mori a ten nekonečný výhľad! Mala som už tú česť stráviť s Maurom nejednu noc na otvorenom Ligúrskom mori a zakaždým mi trblietavá nočná obloha vyrazila dych. Tentoraz sme sa plavili až do tyrrhenských vôd. Zvedavosť vo mne rástla s každou divokou vlnou, ktorá našu rybársku loď rozkývala. Prekvapilo ma však jeho pohodlné oblečenie, ktoré bolo preňho také príznačné ako prihlúply macík s gombíkovými očami pre Mr. Beana. Volňé kvetinkové šortky – dostatok priestoru pre najdôležitejšie partie, ako vravieval, a bavlnená košeľá zapnutá na tri gombíky, ktorá mu vo vetre ležérne obtiahla chrumkavé tvary bokov a hrudníka.

Hm... Tak s týmto chlapom teraz spávam? Môže byť!

„Čo?!“ spýtavo sa na mňa pozrel s jedným zdvihnutým obočím. Bože! Tento dokonalý ocko vo mne aj po roku dokázal zobudiť už dávno nefunkčné hormóny mládežníckej roztopašnosti.

Vyzeráš božsky, pán rybár! Nemal by si záujem?

„Toto je všetko, čo si si pobalil?“ podpichla som ho pre odev nočného Poseidóna.

„Nie, na rybárčenie mám, samozrejme, ten prítiažlivý, voňavý gumový overal, ktorý máš tak rada. Dnes v noci však budeme strážiť more, nie ryby. Nepáčim sa ti?“ Rozpažil ruky a chválenkársky si poobzeral svoje usilovne vytvarované krivky.

Och, páčiš a ako! Pomôže, keď sa vyzlečiem a hodím sa na palubu ako bezmocná zlatá rybka, ktorú treba zachrániť?

„Chop sa kormidla, kapitán Hook.“ Potlačila som zahanbený úsmev a postavila som sa ku kormidlu v zasklenej kabínke. Moje rozpaký sa nedali skryť. Mauro sa rozrehotal a hneď nato sa okolo nás rozhostil ten magický šum pokojného nočného mora.

Nikde inde na svete som nevidela toľko jasných hviezd ako z paluby lode uprostred mora. Nič a nik navôkol. Len my a nekonečný vesmír. Hoci sa to zdá ako najdokonalejšia idyla, často sa mi práve v takýchto pokojných chvíľach, keď som nakrátko zostala sama so sebou, vynárali tie najskľúčenejšie pocity života.

Mauro bol nielen citlivý otec a milujúci partner, bol aj nesmierne vnímavý. Tak ako Aurora.

Vždy vedel čo mi behá hlavou, znamenite na to dokázal zareagovať a nasmerovať chod myšlienok tým hrejivým, iskrivým smerom.

„Nepovedal som ti, že nočná hliadka vo dvojici má aj svoje výhody?“ Huncútsky sa uškrnul, aj keď si myslel, že som jeho šibalstvo cez gaštanové vlasy v tvári nepostrehla.

„A tie sú?“

Mauro pevne zastavil smerovanie lode pomocou dlhej kormidlovej páky a zadíval sa na striebřitý odraz mesiaca, ktorý sa nám z hladiny mora odrážal do tváři.

„Ak je voda pokojná a na obzore nie je žiadny signál blížiacej sa lode, celú vonkajšiu palubu máme len pre seba. Vzhľadom na malú loď a početnú posádku, budeme... sami.“ Na okamih sa odmlčal a až potom sa mi hlboko zahľadel do očí. „Celú noc!“

Mimovoľne som zodvihla jedno obočie a prišuchla som sa k nemu o čosi bližšie, tak aby sa nám dotýkali stehná a ramená. Ešte raz pozorne skontroloval palubu lode a tmavé more, a ani som sa neoznala, držal ma okolo pása. Voľné šortky mu poskytovali najvyššie pohodlie pre *isté* partie, ktoré už stáli poslušne v pozore. Ani tie smiešne vzorované nohavice, v ktorých stále pobehoval, mu nedokázali strhnúť v známokovaní čo i len pol bodu z plného počtu. Bozkával ma sám boh vody a mnou lomcovali elektrické šoky všetkých medúz

mora. Milovala som, keď ma jeho jemné vlasy štekli na krku, kým ma bozkával, jeho šikovne zladené dotyky či jeho roztúžené vzdychy, ktoré mi doliehali do uší striedavo z oboch strán. Milovala som na ňom všetko.

Dokázal vo mne vyvolať pocit romantiky, no zároveň v mojich zmysloch vyprovokovať nemravné chůtky, ktorým som vzápätí podľahla. Uplynuté udalosti mohli narušiť moju vnútornú rovnováhu. Nič však nedokázalo narušiť pocit bezpečia a lásky, ktorý vo mne Mauro neustále polieval, aby voňavé farebné kvety jari mohli rásť po celý rok.

„Tak by sme ten vzácny čas mali čo najlepšie využiť. Noc je predsa... krátka,“ stačila som vysloviť so suchom v hrdle, na čo sa pery, hlava, zvyšok tela a celá myseľ stali Maurovými otrokmi tejto noci.

Po dvoch pokojných dňoch na vlnách Tyrrenského mora sme sa skoro ráno zastavili uprostred ničoho a Maurova posádka sa svižne pohybovala krížom-krážom po palube v žltých gumových overaloch, bundách s kapucňou a čiernych rukaviciach. V skoré svieže ráno vytáhovali prvé siete s trepotajúcimi sa sardinkami. Nezastavili sa, až dokým slnko nevrhlo prvé spalujúce lúče dňa. Až potom ryby rýchlosťou rýchlika prekladali do polystyrénových boxov s ľadom. Predpoludním si všetci štyria prvýkrát sadli, aby sa osviežili čistou vodou a niečim pod zub. Pach rýb bol všadeprítomný. Pre niekoho najčerstvejšia lákavá predstava, pre iného len ukrutný hnilobný zápach. Ja som nanešťastie bola ten druhý prípad. Ten ustavičný

rybací zápach, ktorý si Mauro z lode nosil so sebou vo vlasoch, na rukách, no proste všade, sa nedal ani v najmenšom porovnať s tým, čo panovalo v tomto malom plechovom kráľovstve.

Už nech sme v prístave! Inak tam asi budem musieť doplávať sama. Tento zápach je desivý. Pripomína mi to...

Túúút!

Ozvalo sa hlboké signalizovanie prichádzajúceho trajektu gigantických rozmerov po našej pravej strane.

Posádka okamžite stočila smer lode a uvoľnila tak cestu zhrdzavenému obrovi. Na mori platí pravidlo, že väčší má jednoznačne prednosť.

Neapol! Zakotvili sme loď s chvályhodným úlovkom práve včas. Sobotňajší trh s najčerstvejšími rybami sa už v prístave hemžil záujemcami s maškrtným jazýčkom.